

XIV.

Lofsånger.

123. O, store Gud!

"Herre, min Gud, du är mycket stor!" Ps. 104.

1. O, store Gud, när jag den värld beskådar,
Som du har skapat med ditt allmaktsord,
Hur der din visdom leder livvets trådar,
Och alla väsen mättas vid ditt bord,
Då brister själen ut i lofsångsljud:
O, store Gud!
2. När jag betraktar himlens höga under,
Der gyllne världsskepp plöja etern blå,
Och sol och måne mäta tidens stunder
Och växla om som tvänne klockor gå,
Då brister själen ut i lofsångsljud:
O, store Gud!

3. När jag hör åskans röst bland stormen
brusa
Och blixstens klingor springa fram ur
skyn,
När regnets kalla, friska skurar susa
Och löftets bäge glänser för min syn,
Då brister själen ut i lofsångsljud:
O, store Gud!
4. När västanvindar susa öfver fälten,
När blommor dofta omkring källans
strand,
När trastar drilla i de gröna tälten
Vid furuskogens tysta, dunkla rand,
Då brister själen ut i lofsångsljud:
O, milde Gud!

C. B—g.